

Van Piet een boek te lezen gekregen en mijn vakantie er deels mee gevuld.

Het zette me op het spoor voor deze dienst.

Wat betekent Pasen voor nu was de vraag waarmee ik de paasviering ben ingegaan. Ik zocht niet naar bevestiging van het dogma, maar naar de kracht van de opstandingswerkelijkheid zoals je die kunt vinden in de gemeenschap der heiligen.

Wat wij over het paasevangelie weten, weten we uit geschriften die – Piet schrijft er al over – tientallen jaren later zijn ontstaan. Er is dan al veel water onder de brug doorgegaan zagezegd.

Maar met een kracht die blijkbaar ten dode opgeschreven mensen bij het leven houdt. Tenminste dat begrijp ik uit een verslag van Niek Schuman die verwijst naar een nieuwsbericht ontstaan in de weken na de aardbeving in Haïti in 2010.

Drie weken na die aardbeving wordt een vrouw nog levend onder het puin gehaald. Wat heeft je helpen overleven? “Ik heb de namen van de stoet van getuigen uit de Hebreeën brief keer op keer opgedreund voor mezelf. En me zo aan het geloof vast kunnen houden en uitzicht op de redding durven houden”

Voor mij een zin in het boek dat een wereld voor me opende.

Als kind was de gemeente de plaats van de geredden. Je was bij elkaar om elkaar bij God te houden. Geloof was op God gericht en we waren stiekem jaloers op wie kon vertellen van een godservaring of een getuigenis gaf over een ervaring van Gods nabijheid. Dat was de exclusieve ervaring van die broeder of zuster die daarmee zichzelf een beetje buiten de orde plaatste. Zij had iets waar wij enkel van konden dromen zeg maar. Het voegde niet iets anders toe dan de ontdekking dat wie maar gericht op de Heer leefde de kans liep van diezelfde Heer een mooie bevestiging te ontvangen in de vorm van een bijzondere ervaring. Toch zo iets als het onderscheid in de pinkstergemeenten tussen zij die in de geest gedoopt waren en zij die daar nog altijd naar uitzagen.

Wie in de geest gedoopt was sprak in tongen en was daarmee een graadje hoger gestegen in de rangorde van van God geliefden. Zijn geest was op je en dat had je gevoeld zeg maar en in een taal van boven met iedereen gedeeld. Dat het niet gedeeld kon worden omdat het onverstaaenbaar bleek deed daar niet aan af.

En ja, als je nou graag in de geest gedoopt wilde worden, maar het overkwam je maar niet?

Dan was er de pastor in de gemeente die je ernstig aankeek en je bevroeg of er niet iets was wat een openbaring tussen jou en de God van Israël in de geest in de weg zou kunnen staan.

Daarmee lag de bal weer bij jou en bleek je zelf verantwoordelijk voor je eigen gevoel van godverlaten of op z'n minst op afstand gehouden worden door God.

En toen was daar ds Beyers Naudé uit Zuidafrika in mijn jeugd. Niek Schuman bracht me weer in contact met die herinnering. Hij liet zien dat geloof en de ontmoeting met de

opgestane Heer daar gebeurt waar mensen zich in liefde en met voorbijzien aan door mensen gemaakte grenzen aan elkaar geven en Christus uitleven.

Ik herinner me de kippenveld bij een gesprek tussen Dorothe Sólle en Beyers Naudé waar deze beide foute theologen uit mijn jeugd elkaar vroegen om van elkaar gezegend te mogen worden.

Dáár was God zichtbaar en voelbaar present. Niet omdat God zich openbaarde, maar zichtbaar werd in wat twee mensen in Jezus' naam bereid waren voor elkaar te zijn.

Ze werden voor mij getuigen met dezelfde impact als Petrus en Johannes hadden op de groep op die bovenzaal: De heer is waarlijk opgestaan.

Geen heilige beloftes of aannames of nog een couplet van een lied dat ons als gemeente diende te ontroeren in een evangelisatiedienst, maar eerlijke gesprekken tussen twee mensen die alle reden hadden om het met elkaar oneens te zijn op tal van zaken, maar die desondanks elkaar om de zegen vragen. De hemel even dichtbij en Hem zien, gewoon even.

De kracht van de gemeenschap als gemeenschap van heiligen, zoals Jannes Reiling beschreef, niet omdat God zich individueel aan enkelingen openbaart, maar omdat hij zichtbaar wordt in de ontmoeting van mensen die oprecht en uit de grond van hun hart in Jezus naam elkaar in het vizier hebben en naar elkaar omzien. Je bent gezien in Jezus naam en daarmee wordt de God die ons al zag vanaf de grondlegging der wereld en met al onze wegen vertrouwd zichtbaar.

Zoals de gemeente de vorige week werd meegenomen in de eigen beelden bij oorlog of eigen ervaringen van benauwdheid en hopen op redding. Werd de gemeente uitgenodigd om elkaar de bevrijding toe te wensen en zo werkelijk vrij te zijn.

Worden we meegenomen in de stoet van getuigen waarin ene Dietrich Bonhoeffer optrekt.

Predikant van de Bekennende Kirche en daarmee staatsgevaarlijk. Werd ook hij opgepakt en luttele weken voor de fatale afloop in die bunker in Berlijn alsnog omgebracht. Maar niet gebroken. Toont hij ons God als een liefhebbende vader door zich te voegen in eens toet van getuigen.

Van hem weten we dat hij in gevangenschap zich heeft vastgeklemd aan de Psalmen bijvoorbeeld.

Hij vond er troost in de realiteit waarin hij zich bevond en de kracht om niet van woede om te komen, maar gericht te blijven op dat wat de grond onder zijn voeten bleek.

Zo voegt hij zich in een stoet van getuigen die ons als een reisgezelschap omgeven onderweg naar wat voor je ligt.

Zoals psalm 118

Hier is het loven van God niet iets dat je in je eentje doet.

Je betreft er anderen bij: *Loof de Heer*.

Een oproep om mee te doen in het loven van God.

Je wilt niet de enige zijn die onder de indruk is van de Heere
en je wilt alleen staan in het bezingen van God,
Want Hij is het waard dat er velen zijn die de Heere loven.
Want Hij is goed, eeuwig duurt zijn trouw.
Iedereen mag instemmen met de ervaring die je hebt opgedaan,
dat God goed is en dat aan Zijn trouw nooit een einde komt.
Heel Israël moet er in meestemmen, dat God goed is en Gods trouw nooit eindigt.
Israël, dat vanuit de eigen geschiedenis kan vertellen over Gods goedheid
en verhalen te over heeft om te vertellen van Gods trouw.
De priesters, die dag in dag uit in de tempel mogen werken
en dicht bij God mogen zijn worden opgeroepen om het dienen van God in de eredienst van
de tempel niet tot een formaliteit te laten worden
maar om het met hart en ziel te doen, met vreugde om de God die ze mogen dienen:
de goedheid van God is niet alleen maar iets dat je in de tempel ervaart,
maar in alles om je heen, in de schepping, in je eigen leven, in de wereld kun je steeds weer
opnieuw opmerken dat deze wereld geschapen is
door God die alleen maar goed is
– goedheid is Zijn karakter en goed was de wereld toen Hij deze wereld schiep.
Steeds weer opnieuw mag je ervaren
dat je voor altijd geborgen bent in Zijn trouw, Zijn goedertierenheid.
Je kunt niet uit Zijn hand vallen. Daarom: doe mee in de lof op jouw en onze Heer.
Het loven van God is niet iets dat tot de kerk of tot de tempel beperkt mag blijven.
Wat je verhaal ook is, iedereen wordt opgeroepen om God te loven,
Loof de Heer, want Hij is goed. Want Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid.
Uit de benauwdheid heb ik tot de Heere geroepen horen we in de psalm.
Een nare ervaring, waarbij je geen lucht meer hebt om te ademen en dreigt te stikken
aan dat wat je overkomt. Later in de psalm wordt die ervaring concreter gemaakt:
Oorlogsgeweld, een omsingeling, waarbij er geen ontsnappen meer mogelijk is
en de vijand vol dreiging op je afkomt.
Dat is het moment, waarop de lof geboren wordt,
Was het inzicht dat Bonhoeffer had opgedaan.
Uit de benauwdheid heb ik tot de Heere geroepen.
Daar in de benauwdheid wordt de lof geboren. De lof die de hoop levend houdt.

We kennen het uit de Shoah

Mensen zingen liederen in de nacht, zoals Paulus eens in de gevangenis. Met anderen op de
bodem van de put van je bestaan onder tranen zingen en zo de nieuwe dag en het licht bij de
strot grijpen. Met alle macht als het ware de steen voor het graf wegrollen en ontdekken dat
het leven wint.

Als Pelgrims doen die elkaar onderweg hun verhalen vertellen.

Zo lees ik de Hebrëënbrieff. Een document zonder echte afzender of herkomst. Alleen de
realiteit dat de werkelijkheid waarin de gemeente leeft haar bedreigt en mensen uitnodigt om
maar weer gewoon de draad van het oude leven op te pakken.

Simpel, omdat kiezen voor het geloof als de zekerheid van de dingen die we hopen en het bewijs van de dingen die we niet kunnen zien teveel onder druk staat. Mensen worden opgepakt, weggevoerd en komen niet meer terug. Waar blijft de nieuwe tijd, het koninkrijk waarin zwaarden worden omgesmeed tot ploegzwaarden?

Dan houdt je elkaar de namen voor van hen die jouw ervaring delen en toch stand hielden en zo hou vast voor je zijn.

Zoals wij voor elkaar in de ervaring die ik opdoe in het pastoraat in de gemeente. Geraakt als ik ben door het respectvolle spreken over de ander en de liefde voor hen die zich al zoveel jaren met hart en ziel geven aan de gemeente. Ik raak vertrouwd met het verhaal van de geschiedenis van de gemeente. Dat verhaal heeft mensen niet van elkaar vervreemd, maar op een bijzondere manier aan elkaar gebonden en geschonken. Ik ontvang meer dan ik geef, want kom Christus op het spoor als de Levende en Zijn Ruach omkleedt me als een warme deken. Elim is een nieuw thuis geworden waarin het goed in- en uitvliegen is. Een plek om verhaal te halen en op verhaal te komen, zoals mensen beleven in een goede herberg. Gastvrijheid is daar een ervaring en niet een marketingkreet.

Meer nog dan in andere jaren kreeg Pasen "body" dit jaar. Geen luide roep over de waarheid van een overtuiging die geen bewijslast kent, anders niet dan de afspraak dat het zo is, maar een waarneming van presentie van Hem die is, was en komen zal. Dat zit vooral in de presentie van hen die zich met de gemeente verbonden weten. Zomaar een belletje, niet bemoeizuchtig, maar attent gewezen op de nood die is gezien of het verdriet dat is gedeeld.

Bijbelwoorden komen tot leven: Wanneer hebben wij u hongerig, of dorstig gezien en hebben U te eten gegeven? Wanneer was U gevangen en hebben we U bezocht? Wanneer riepen we U bij de naam toen u naamloos dacht te zijn? Wanneer hebben we gezien en omgezien? Het antwoord kenen we: "In zoverre je dit deed aan een van de minsten onder ons, heb je het aan mij gedaan!" Pasen tot leven gewekt en Pinksteren uitgeleefd, dát is wat ons rijk maakt in weerwil van alles wat er te zeggen is aan tegenwind en donkere wolken boven de wereld en onze gemeente. We deelden verhalen over geloof, hoop en ervaren dat de Liefde de meeste is en als een zegen mag worden meegenomen de nieuwe week in. Zo omgeven van een stoet van getuigen die ons als een reisgezelschap omgeven onderweg naar wat voor je ligt in het vertrouwen en dus het geloof van de Hebreëen en met de lofzang van de psalmist op de lippen.

Amen